

ΕΠΙ ΤΗ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ¹

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΕΡΓΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εὐτυχής εἶμαι διότι δύναμαι νὰ κάμω γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «*Ἡμερολογίου τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος*» ἐν χειρόγραφον ἀνέκδοτον τοῦ ποιητοῦ Δημητρίου Κ. Παπαρρηγοπούλου, ὅπερ, ἀγαθῇ τύχῃ, ἀνεῦρον τυχαίως ἀναδιφῶν ποικίλα καὶ διαφόρου ὕλης ἔγγραφα. Τὸ χειρόγραφον αὐτὸ φέρει ἐπιγραφὴν Μένανδρος καὶ περιγράφει μετὰ χάριτος καὶ ἀφειλείας τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Μενάνδρου καὶ τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ Γλυκέρας. Τοῦ χειρογράφου τούτου ἡ τελευταία σελὶς παρατίθεται πανομοιότυπως. Ἐτη τεσσαράκοντα ἑννέα παρήλθον ἀπὸ τοῦ 1872, ὅτε ἔγραψεν αὐτὸ ὁ ποιητὴς καὶ ὅμως, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τούτου, ἡ γραφὴ διατηρεῖται ἀναλλοίωτος.

Ἐν Ἀθήναις ὁ 7 Ἰουλίου 1922.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΩ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ὁ θέατρον ἦνθι εἰς Ἀθήνας. Μένανδρος ὁ τῆς νέας κωμωδίας πατήρ, ὁ εὔνους εἰς τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ὁ ἔραστής τῆς Γλυκέρας, ἐμάστιζε τὰ γελοῖα ἤθη τῆς παρακμαζούσης ἑλληνικῆς κοινωνίας συγγραφέων μεταξὺ φιάλης οἴνου καὶ φιλήματος. Κομψὸς καὶ εὐμορφὸς ἀνὴρ διητᾶτο βίον ἀνημμένον καὶ πολυτελεῖ, ἀφειδῶς δαπανῶν καὶ πολυτελεῶς κοσμούμενος. Φίλος τοῦ Ἐπικούρου, ὃν ἔτος ἐν ὑπερέβαινε μόνον, ἐνεπλήσθη τῶν

¹ Ὁ Δημήτριος Κ. Παπαρρηγόπουλος ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Μαρτίου 1873 ἡμέραν Τρίτην.

ἀρχῶν ἐκείνου καὶ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν ἐγκρατῆ φιλοσοφίαν τῶν ἀρχαίων χρόνων, λόγῳ καὶ ἔργῳ ἠσπάσθη τὸ καλὸν ἐκείνο δόγμα τοῦ Ἐπικούρου καὶ ἐθήρενε τὴν

Ἡ μόνη σωζομένη φωτογραφία τοῦ Δ. Παπαρηγοπούλου μετὰ τοῦ παρὰ τὴν τράπεζαν καθημένου κ. Κ. Ι. Δραγούμη (1872).

καταστηματικὴν λεγομένην, τουτέστιν οὐχὶ τὴν ἐκ τοῦ πάθους ἡδονήν, τὴν βραχεῖαν καὶ τεταραγμένην, ἣς δορυφόροι ἔπονται αἱ θλίψεις καὶ αἱ πικρῖαι, ἀλλὰ τὴν ἄλλην, τὴν ἡρεμον, τὴν μετὰ φρονήσεως διαρκεστέραν ἡδονήν. Ὁ Ἐπίκουρος, ἀνώτερος πολὺ τοῦ Ἀριστίππου, τοῦ ἀποβαλόντος καὶ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τοῦ βίου, ἀδίκως συκοφαντεῖται ὡς ὁ ὑλικώτερος Ἕλληνας φιλόσοφος. Ἐθήρενε τὴν ἡδονὴν ἐν τῷ βίῳ μάλιστα. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν μωρῶν τίς δὲν θηρεύει αὐτήν;

Ὁ Μένανδρος πρῶτος ἤρχισε νὰ θεωρῆ τὸν ἔρωτα ἀπὸ ὑψηλοτέρας περιωπῆς. Naὶ μὲν ὁ δηγτικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ παρασύρει

αὐτὸν ἐνίοτε καὶ πολλάκις ἐρράπισε καὶ τὰς δύο παρεῖας τοῦ καλοῦ τῆς Ἀφροδίτης παιδός, οὐχ ἦττον ὅμως καὶ πολλάκις ἐθώπευσε καὶ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν καὶ διέκρινε τὰς λεπτοτέρας ἰδιοτροπίας καὶ τὰ βαυιύτερα αἰσθήματα αὐτοῦ.

Αἱ κωμωδίαὶ τοῦ Μενάνδρου δὲν ἔχουσι βεβαίως τὸν ὄγκον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν κωμωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους· μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι ἑκάτερος ἄλλο στάδιον ἀγῶνος εἶχε καὶ ὅτι ἡ κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους ἐμάστιξε τὰς παρεκτροπὰς τῶν πολιτενομένων καὶ τοὺς φιλοσόφους, ἐνῶ ἡ νέα κωμωδία ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου θρόνου κατέπεσε παρὰ τὴν ἐστίαν τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν τράπεζαν τῶν πλουσίων. Ἐπὶ Ἀριστοφάνους παρίστατο ἐνεργοῦσα καὶ ζῶσα ἐν τῇ σκηνῇ ἡ πολιτεία, ἐπὶ Μενάνδρου ἡ οἰκογένεια. Ἄλλ' οὐδέποτε τὸ θέατρον ἔσχε τοσαύτην λαμπρότητα, ὅσην ἐπὶ Μενάνδρου καὶ Φιλίμονος. Τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τὸ κωμικὸν μέρος εἶναι μικρὸν καὶ αἰωνίως τὸ αὐτό, ἀλλ' οἱ κωμικοὶ χαρακτηρῆς εἶναι ἀνεξάντλητοι. Ὅπως τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν εὐρίσκει ἄλλο πανόμοιον ἐν τῷ κόσμῳ ὄλφ, οὕτω καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἔχει ἀτομικότητα ἰδίαν. Καὶ ἑκάστοτε ὁ πολιτισμὸς καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, αἱ νέαι θεωρίαι καὶ αἱ παρεκτροπαὶ αὐτῶν, ὁ νέος βίος, πάντα ταῦτα παρέχουσι νέαν ὕλην εἰς κωμωδίαν. Διὰ τοῦτο οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέλθῃ ἐπιτυχῶς εἰς τὸ θέατρον τὸ γιγαντώδες εἶδος τῆς Ἀριστοφανικῆς κωμωδίας.

Ὁ Μένανδρος ἠγάπα τὴν Γλυκέραν, ἑταιρικὴν σφίγγα,

Ὁ Μένανδρος.

ἦτις ἐκανχάτο ἔχουσα ἔραστην τὸν ἔνδοξον κωμικὸν καὶ ἦτις ἀσπάζετο τὰ χεῖλη τὰ ἀπαγγέλλοντα αὐτῇ τὸν κωμικὸν ἐκεῖνον διάλογον τὸν ἰδιάζοντα εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι γυναῖκες θεραπεύουσαι τὴν φιλοδοξίαν αὐτῶν διὰ τοῦ ἔρωτος. Κολακεύονται περιπτυσσόμεναι τὸν ἄνδρα, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐχειροκροτεῖτο καὶ ἐστεφανοῦτο εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἐπαίρονται συγχωνεύουσαι τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν μετ' ἄλλης ὑπάρξεως [ἑξόχου]. Εἶναι τοῦτο ἔρωσι; Βεβαίως, καὶ ἴσως ὁ εὐγενέστερος.

Ἐντούτοις ὁ Μένανδρος εἶχε δεινὸν ἀντίπαλον, τὸν Φιλήμονα, ἀμφισβητοῦντα οὐ μόνον τὰς δάφνας ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ φιλήματα τῆς Γλυκέρας. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ δῆμος καὶ ἡ ἑταίρα ἔχουν τοῦτο κοινόν, ὅτι ἀμφοτέροι κινοῦνται διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ συμφέροντος, ὁ μὲν τῶν Ἀθηναίων δῆμος ἀπέδιδε πάντοτε τὴν δάφνην εἰς τὸν Μένανδρον, τῆς δὲ Γλυκέρας ἡ καρδιά δὲν ἀπέκρουε τὰς προσφορὰς τοῦ φιλήματος. Ἡ ἀχάριστος, ἐνῶ ὑπὲρ αὐτῆς ὁ Μένανδρος ἠρνήθη τὴν προσφορὰν τοῦ Πτολεμαίου, καλοῦντος αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐνῶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπέπεμψε τὰς ὠραιότερας ἑταίρας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Κορίνθου, αἵτινες ἐβόμβουν περὶ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον καὶ ἑξοχὸν κωμικόν, τὸν δυνάμενον δι' ἑνὸς ἰάμβου νὰ καταστήσῃ αὐτὰς διασήμους ἐνῶ χάριν αὐτῆς ἀπεθέωσε τὰ ὑποφορικὰ θέληγτρα καὶ τὴν εὐφύιαν τῆς ἑταίρας, ἡ Γλυκέρα διένεμε τὰς θωπείας αὐτῆς μεταξὺ Μενάνδρου καὶ Φιλήμονος καὶ ἡγάπα ἀμφοτέρους, ἑκάτερον προδίδουσα.

Ὅπως ὁ Μένανδρος οὕτω καὶ ὁ Φιλήμων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν κωμῳδίᾳ, παραστήσας τὴν εὐφύιαν καὶ τὴν χάριν τῆς Γλυκέρας, ἀπέκτησε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς. Ἐκτοτε ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἑνὸς ἐπιπτεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἑτέρου, ἀντικαθιστῶσα διὰ τῆς τέχνης τὸ πῦρ τῶν φιλημάτων καὶ διὰ τῆς ὑποκρίσεως τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόησαν τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ διπλοῦς ἔρωσι τῆς Γλυκέρας ἐγένετο θέμα συνεχῶν ὁμιλιῶν ἐπὶ τέλος δὲ μόνον ὁ Μένανδρος ἐθαύμαζεν εἰσέτι τὴν πίστιν τῆς Γλυκέρας, ὅτε διαβαίνων πρῶτ' ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ μελε-

τῶν τὸ θέμα κωμωδίας ἀκούει γέλωτας ὄπισθεν αὐτοῦ. Ἐστράφη καὶ εἶδε νέους ἀναγινώσκοντας ἐπιγραφὴν γεγραμμένην δι' ἀνθρακος. Ἐξηκολούθησε πάλιν προχωρῶν, ἐπιφρασσασόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ν' ἀναγνώσῃ ἀκολουθῶς τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο ἐπίγραμμα. Τίς εἶδε; Πολλάκις τοιαῦτά τινα τυχαῖα συμβεβηκότα ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὸ θέμα ὄλης κωμωδίας. Τρόντι μετὰ μικρόν, ἀφοῦ διεσκεδάσθη ἡ συμμορία τῶν νέων, ἐπέστρεψε καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα:

«Ὁ Μένανδρος λαμβάνει τὰ φιλήματα τοῦ Φιλήμονος διὰ τῆς Γλυκέρας».

Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο τὸ θέμα τοῦ γέλωτος καὶ ἡ τύχη, ἦν τοσάκις διεκωμώδησεν, ἀπέδιδεν ἤδη τὴν ὀφειλὴν αὐτῆς καθιστῶσα γελοῖον τὸν Μένανδρον. Δὲν ἤρκει ὅτι τὸν ἐνέπαιξεν ἡ Γλυκέρα, ἀλλὰ παρεδίδοτο εἰς ποῖον; εἰς τὸν θανάσιμον ἐχθρόν, εἰς τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀντίπαλον αὐτοῦ. Συνωφρονώθη· κατὰ πρῶτον ἤδη ὁ εὐθυμος ἐκεῖνος χαρακτήρ, ὁ ἔχων ἀδελφὸν τὸ μειδίαμα καὶ τὴν εἰρωνίαν πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη, ἠσιθάνθη τὰς ἀκάνθας τῆς ζηλοτυπίας. Ἡ ἀγανάκτησις καὶ τὸ μῖσος ἐθόλωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὴν κεφαλὴν, συνέσφιγξε τὴν πυγμὴν, ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἔβαινε πρὸς τὴν Γλυκέραν μελετῶν ἐκδίκησιν.

Καθ' ὁδὸν ἀπαντᾷ τὸν Ἐπίκουρον ἑστεμμένον μὲ στεφάνους ἐκ ρόδων καὶ πομπωδῶς βαδίζοντα.

— Χαῖρε, Μένανδρε.

— Κραιπαλᾶ;, Ἐπίκουρε, καὶ πλανᾶσαι οὕτω εἰς τὰς ὁδοὺς;

— Οἱ νικηταὶ στέφονται· κ' ἐνίκησα τὴν νύκτα ταύτην τὸν ἐρωτικὸν ἀγῶνα παρὰ τῇ Ναννίῳ.

— Ὁραία νίκη. Μεταβληθεὶς βεβαίως εἰς χρυσὴν βροχὴν ὡς ὁ Ζεὺς.

— Ἄμισθί, Μένανδρε.

— Ἰδιοτροπία ἐταίρας, καὶ ἤδη τίς σὲ διεδέχθη ἀναχωροῦντα;

— Μένανδρε, μελαγχολᾶς· σ' ἐσύριξε χθὲς ὁ δῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ;

Ὁ Μένανδρος δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἐπροχώρησεν, ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἡ ὀργή αὐτοῦ διεσκεδάζετο· ὁ γελῶν εἰς τὰς περιπετείας τῶν ἄλλων γελᾷ καὶ εἰς τὰς ἑαυτοῦ. Ὑπῆρχε δὲ εἰς τὸν παραδόξον τοῦτον ἄνθρωπον ὁ χαρακτήρ ἐξωγραφημένος, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ πρόσωπον εἶχε τὸ μέτωπον πλατὺ καὶ πλήρες προδίδον διάνοιαν βαθεῖαν καὶ σοβαρότητα, ἀφ' ἑτέρου τὸ κάτω χεῖλος προέχον χαριέντως, εἰκόνιζον τὸ τε φιλήδονον αὐτοῦ καὶ τὸ σκωπτικόν. Τοιοῦτοι χαρακτήρες δὲν ὀργίζονται ἐπὶ μακρόν, ἀπορρίπτουσι ταχέως τὸ βαρὺ ἐκείνο φορτίον καὶ προχωροῦσιν εὐθυμοὶ διὰ τῶν ἀτραπῶν τοῦ βίου. Τρώντι μετὰ μικρόν οἱ συνεσφιγμένοι μῦς τοῦ μετώπου αὐτοῦ διεστάλησαν, τὸ βλέμμα ἀπεκατέστη ἴλαρόν καὶ ἀνακαγχάσας διηυθύνθη πρὸς τὴν Βακχίδα, ἑταῖραν Κορινθίαν, ἣν εἶχε γνωρίσει κατὰ τοὺς ἀγῶνας διὰ συστάσεως τῆς Γλυκέρας. Δημερεύσας δ' ἐκεῖ ἀπῆλθε περὶ τὴν ἑσπέραν πρὸς τὴν Γλυκέραν καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Ἡ Γλυκέρα εἶχεν ἤδη μάθη τὸ ἐν Κεραμεικῷ ἐπίγραμμα καὶ ἀνέμενε τὸν Μένανδρον ἀνυπομόνως· ν' ἀπολογηθῆ δὲν ἐσκόπει. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, ὧν ἡ φιλαυτία προσβάλλεται διὰ τῆς ἀπολογίας· ὅστις ἡμάρτησε δέον νὰ ἔχη τὸ θάρρος τῆς ἁμαρτίας· ἡ ἀπολογία αὐτῆ καθ' ἑαυτὴν εἶναι δευτέρα κακία προστιθεμένη ἐπὶ τῆς πρώτης. Ἀλλὰ καὶ διατί ν' ἀπολογηθῆ; οἱ ἄνδρες εἶναι ἀλλόκοτοι τρώντι παραχωροῦντες εἰς τὰς γυναῖκας τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ βίου αὐτῶν, ἀπαιτοῦσιν ἀφ' ἑτέρου ἡ γυνὴ νὰ παραχωρῇ αὐτοῖς πᾶσαν τὴν ὑπαρξιν. Ἡ προσβεβλημένη περιφιλαυτία, ἣν καλοῦσι ζηλοτυπίαν, εἶναι βεβαίως τὸ μᾶλλον ἀνόητον πάθος. Ἡμεῖς δωροῦμεν εἰς τὴν γυναῖκα μίαν ὥραν, μίαν στιγμὴν τῆς νυκτός, ἔπειτα ἔρχεται ὁ πρακτικὸς βίος, αἱ ἀνδρικαὶ ἀσχολίαι, ἑταῖραι ἀπορροφῶσαι τὸ μέγα μέρος τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν· ἐν τούτοις ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς μένει εἰς τὸ σκότος καὶ μαραίνεται καὶ φθίνει, διότι πλασθεῖσα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τοῦτον ἔχουσα φιλοσοφίαν, ποίησιν, θρησκείαν, ἐν τούτῳ ζῆ καὶ θερμαίνεται, πῶς λοιπὸν θ' ἀρκεσθῆ μετὰ τὸ ψυχίον ἐκείνο τὸ ὁποῖον τῇ ρίπτομεν;

4
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ. ~~ΠΡΟΣ ΤΟΝ~~ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

— Οὐδέποτε ἐπέβλεψεν ποτε ἀνθρώπων ἡ ψυχὴ
ἐκ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ὡς ἴσως ἐπὶ τῆς οὐρανόθεν
ἐλάλησεν ἡ ψυχὴ σου.

~~Ὁ~~ Ἄλλο πνεῦμα ἐστὶν τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ
καὶ ἄλλο τὸ πνεῦμα τῆς σαρκὸς καὶ τῆς
ἐπιθυμίας· τὸ πνεῦμα τῆς σαρκὸς ἐστὶν
ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ·
ὁ ἀντίθετός ἐστιν ἐναντίον τοῦ ἀντιθέτου
καὶ ἐναντίον τοῦ ἀντιθέτου ἐστὶν ἐναντίον
τοῦ ἀντιθέτου.

ΣΤ

Ὁ Μένανδρος ἐκάθησε παρὰ τῇ Γλυκέρᾳ, χαρίεις ὅπως πάντοτε, ἠσπάσθη τὸν γυμνὸν αὐτῆς λαιμόν, ἐθαύμασε χιλιάκις ἤδη τὴν πλουσίαν χρυσὴν κόμην τῆς γυναικός, ἔπειτα ἐτράπη εἰς φιλοσοφικὰς ὁμιλίας, ἀνέπτυξε ποικίλα θέματα, ἐσάρκασε τὴν ἀρετὴν, ἐχλεύασε τὸν πλοῦτον καὶ ἐπὶ τέλους, ἐνῶ ἀνυπομονοῦσα ἡ Γλυκέρα ἐμάδει διὰ τῶν χειλῶν αὐτῆς ῥόδον, οὐτινος τὰ φύλλα συνεπτυγμένα ἀπέμεναν εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς, ὁ Μένανδρος ἀπέθεσε θερμὸν φίλημα εἰς τὸν κάλυκα ἐκείνου τοῦ ἔρωτος.

— Τέλος πάντων, ἐψιθύρισεν ἡ Γλυκέρα μειδιῶσα.

Ὁ Μένανδρος ἀπεμακρύνθη ὀλίγον.

— Εἶσαι ὠραία, τῇ εἶπεν, ἀλλ' εἶσαι ἄπιστος.

Ἡ Γλυκέρα ἀπὸ τῆς πρᾶου ἐκείνης καὶ περιπαθοῦς ἐκφράσεως, ἦν πρὸ μικροῦ εἶχε, ψυχρῶς ἀπήντησεν εἰς τὸν Μένανδρον:

— Δηλαδὴ εἶμαι ἐταίρα.

— Δηλαδὴ εἶσαι σειρὴν καταστρέφουσα τοὺς προσεγγίζοντάς σε, μηχανὴ πλασθεῖσα ἵνα πιέξης τὴν καρδίαν περιβάλλουσα δι' ἄλλοκότου ὀρίζοντος τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν. Καὶ λοιπόν, ὡς ἐταίραν ἐγὼ σὲ ἠγάπων ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη διὰ σὲ μόνον ζῶν καὶ ἐργαζόμενος καὶ στεφόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ; Τὸ ὠραῖον τοῦτο σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον, παρεδίδετο εἰς ἐμὲ ἀφοῦ ἐξηντλεῖτο ἐκ τῶν φιλημάτων ἄλλου; Καὶ ἐνηγκαλιζόμεν τὴν ὀσφύν σου φέρουσαν ἔτι ἄλλοτριαν θερμότητα καὶ ἐμυκτήριζες τὸν ἔρωτα ἐν τῷ ἔρωτι περιπυρσομένη ἐμέ;

— Ὁραία καταστροφή δράματος, ἔλεγεν ἡ Γλυκέρα, ἐνῶ ἐκάλυπτεν ἤδη τοὺς ὤμους αὐτῆς καὶ τὸ στήθος, πότε παρίσταται, Μένανδρε;

— Ἐταίρα! εἶσαι γυνή, εἶπε κάλλιον, ἐκμυζῶσα τὴν ψυχὴν ἡμῶν διὰ τῶν ἀσπασμῶν σου καὶ ῥίπτουσα ἔπειτα ἡμᾶς ἀψύχους καὶ ἐλεεινοὺς εἰς τὴν κόνιν τῶν τριόδων.

— Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος παρατείνεται, Μένανδρε; ὁποῖον τίτλον ἔχει;

— Οὐκ ἔστιν ἐνάρετος γυνή, ἀπήντησεν ὁ Μένανδρος

σιγήσας ἐπὶ μικρὸν καὶ ἀνεχώρησεν ἄδων τοῦ Ἀνακρέοντος βακχικὸν ἄσμα.

Μεθ' ἡμέρας εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν ἐστέφετο νέα τοῦ Μενάνδρου κωμῳδία Οὐκ ἔστι χρηστὴ γυνὴ τὸν δὲ στέφανον ὁ Μένανδρος, ἐνώπιον τοῦ πλήθους, παρέδωκεν εἰς τὴν Γλυκέραν, ἣν μετὰ μικρὸν ἐλησμόνησε διὰ τὴν Βαχίδα.

Δ. Π [ΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ]

